

[Baunsgaard.]

ville vælge, nemlig at give direkte tilskud, de såkaldte persontilskud, til disse lave indkomster. Jeg er ikke så sikker på, man bør forlade denne vej. Jeg kan imidlertid ikke sige dette uden samtidig at gentage, hvad jeg før bebrejdende har sagt til den højtærede finansminister, at han selv i nogen grad har kompromitteret begrebet persontilskud ved det forslag om persontilskud, han i foråret fremsatte. Når man rent faktisk fremkommer med forslag, der vil betyde, at bruttoindkomster på et par og tyvetusinde kroner skal have en lettelse på 80 kr. om året, må vi sige: undskyld, 80 kr. om året for en indkomst på et par og tyvetusinde kroner, det er i bedste fald ikke en sikring af den sociale balance i den indkomstgruppe. Derfor har finansministeren måske nok i nogen grad medvirket til at sætte begrebet persontilskud i et lidt uheldigt lys. Men jeg vil da gerne sige, at persontilskud for de indkomster, der ligger under den skattepligtige bundgrænse, nok er en af de sociale justeringer i skattelovgivningen, vi bliver nødt til at tage med ind for at sikre, at der ikke ved en omlægning påføres de laveste indkomstgrupper en ekstra belastning.

Det er også klart, at man gerne, som der er blevet lagt vægt på det ikke mindst af det ærede medlem hr. Henry Christensen, skulle gå videre i den egentlige skattereform ved at føre grænsen for proportionalbeskatningen højere op. Det er et vigtigt formål, men jeg finder dog, at der er ét formål, der kommer ind foran dette, nemlig virkelig at benytte den mulighed, den chance, vi her får for at foretage en egentlig forenkling, en egentlig revision, af vort skattesystem, altså at lade dette hensyn gå ind foran hensynet til en videreførelse af proportionalbeskatningen. Det, jeg i særlig grad tænker på, er den jungleagtige karakter, vort direkte skattesystem har fået gennem alle de former for individuelle fradrag, der er indeholdt i vor skattelovgivning. Jeg er ikke sikker på, at det er hensigtsmæssigt at fortsætte med disse mange, stærkt differentierede fradrag. Lad mig bare nævne — uden at ville hævde, at disse i princippet er værre end så mange andre — at jeg er ikke sikker på, det er hensigtsmæssigt at opretholde de skattebøgestigede opsparinger.

Der er også mange andre former for fradrag, såsom befodringsfradrag o. lign., som jeg ikke er sikker på er hensigtsmæssige. Man kan heller ikke lukke øjnene for, at vi, hvis vi fortsætter med at inddrage f. eks. parcelhusejernes boligudgift i vore skattebestemmelser på den måde, som vi gør, forstærker behovet for at finde frem til en skattemæssig ligestilling mellem parcelhusejere og lejere. Der er vel en betydelig risiko for, at man måske finder en ny fradragmulighed deri, at lejerne også skal have fradrag. Det er et spørgsmål, om man ikke snarere skulle gå den anden vej og sige: lad os tage boligudgiften ud af vor skattelovgivning i det hele taget. Der er en række områder her, hvor jeg tror vi virkelig skal benytte den chance, vi får, til at foretage en egentlig revision af vor skattelovgivning.

De kommende måneder må nu vise, om vi kan få den fornødne afvejning af merværdiafgiftens fordele og ulemper, herunder ikke mindst om den noget optimistiske tone, finansministeren har anslået med hensyn til den faktiske administrative byrde ved, at mellem 350.000 og 400.000 virksomheder skal være inde under omsregistrering, hvis vi vælger merværdiafgiften. Det er en meget optimistisk tone, finansministeren anslår. Den er muligvis berettiget; men indtil dette øjeblik må vi sige, at vi ikke ved, om den er berettiget. Det må selvfølgelig vurderes. Det er klart, at man ikke kan gå ind i en så vældig omlægning uden at kende eller i hvert fald gøre sig bekendt med så mange af følgerne af denne omlægning, som man på forhånd har mulighed for at gøre sig bekendt med. Denne forpligtelse er egentlig vigtigere end tiden for, hvornår omsætningsafgiften bliver indført. Det er nødvendigt med denne kulegravning. Man kan nemlig hverken af hensyn til den almindelige økonomiske tilrettelægning eller af hensyn til påvirkningen over for erhvervslivet gå ind i en så vældig reform uden virkelig at være nået til bunds i vurderingen af de problemer, der opstår. Det kan være, at vi derved risikerer ikke at opnå det, som finansministeren og ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Peter Nielsen, lægger så overordentlig vægt på: at få afgiften gennemført så tidligt, at den lagte finansplan ikke slås i stykker. Det er